

Ἡ εὐσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ (Λουκ. ζ´11-16) (Ἰωὴλ Φραγκᾶκος Μητροπολίτης Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἄλμωπίας)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

«Καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος ἐσπλαγχνίσθη ἐπ’αὐτῇ»

Ὅπως οἱ διδάσκαλοι τῶν μικρῶν παιδιῶν τὰ μορφώνουν μὲ σύστημα, δηλαδή προσπαθοῦν νὰ μάθουν τοὺς μαθητὲς τὸ ἀντικείμενο τῆς γνώσεως ἀρχίζοντας ἀπ’ τὰ πιὸ μικρὰ καὶ προχωρώντας στὰ πιὸ μεγάλα, ἔτσι καὶ ὁ Κύριος ἔκανε μὲ τοὺς μαθητὲς Του. Πρῶτα πρῶτα ἐνώπιόν τους θεράπευσε ἀπλὲς ἀσθένειες, μετὰ

ἔβγαλε δαιμόνια ἀπὸ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ἄνοιξε τὰ μάτια τυφλῶν, ὕστερα χάρισε τὴν ὑγεία αὐτῶν ποὺ εἶχαν πλησιάσει τὸ θάνατο καὶ στὸ τέλος ἔκανε τὶς ἀναστάσεις, ὅπως π.χ. τῆς θυγατέρας τοῦ Ἰαείρου ἢ τοῦ παιδιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν ποὺ περιγράφεται στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα. Ὁ Κύριος ἀνέστησε τοὺς νεκρούς, προκειμένου νὰ «προοδοποιήσῃ», δηλαδή νὰ προετοιμάσει τὸ δρόμο γιὰ τὴ διδασκαλία τῆς ἀναστάσεως τῆς δικῆς Του καὶ γενικὰ τῶν νεκρῶν, τονίζει ὁ Θεοφάνης ὁ Κεραμεύς. «Ἄς δοῦμε μερικὲς πτυχὲς τοῦ θαύματος τῆς ἀναστάσεως τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας γυναικός».

Ἡ εὐσπλαχνία καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ

Ἐὰν παρατηρήσουμε τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, θὰ δοῦμε πῶς στὸ πένθος τῆς χήρας γυναικός συμμετεῖχε ὅλη ἡ πόλη· «καὶ ὄχλος ἱκανὸς ἦν σὺν αὐτῇ» (Λουκ. 7,12). Συναλγοῦσαν μαζί της, γράφει ὁ Εὐθύμιος Ζιγαβηνός, γιατί δὲν ἔχασε μόνον τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ κηδεύει τώρα καὶ τὸ γιό της «καὶ τοῦτον μονογενῆ». Ἐὰν ὁ κόσμος συναλγοῦσε μαζί της καὶ τὴν ἔλεοῦσε μὲ τὴν παρουσία τόσων ἀνθρώπων, «πολλῶ μᾶλλον αὐτός, ἢ τοῦ ἐλέους πηγῆ», πολὺ περισσότερο ἔδειξε τὴν ἀγάπη Του ἢ πηγῆ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ἀγαθότητος ποὺ εἶναι ὁ Κύριος. Τὴν εὐσπλαχνία Του πρὸς τὴ δυστυχισμένη ἐκείνη γυναίκα τὴ δείχνει μὲ πολλοὺς τρόπους ὁ Χριστός. Δὲ ζήτησε ἀπ'αὐτὴν νὰ ἐκδηλώσει τὴν πίστη της πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπό Του, οὔτε διαπραγματεύτηκε μαζί της τίποτε, οὔτε κἂν προσευχήθηκε, ἀλλὰ μὲ τὸ πρόσταγμά του ἀνέστησε τὸ νεαρὸ παιδί τῆς χήρας.

Ὁ Κύριος ἦλθε αὐτόκλητος «ἐπὶ τὸ μέγα τοῦτο θαῦμα τῆς ἀναστάσεως», παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὄχι μόνο γιὰ νὰ δείξει τὴ ζωοποιό Του δύναμη, ἀλλὰ «καὶ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν εὐσπλαχνίαν ἀσύγκριτον ἔχων», δηλαδή γιὰ νὰ φανερώσει καὶ τὴν ἀσύγκριτη καὶ μοναδική Του ἀγαθότητα καὶ εὐσπλαχνία. Ὁ Κύριος, ποὺ ἀπέναντι στὸ θάνατο ἦταν περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ψύχραιμος, σπλαχνίζεται τὴ χήρα.

Τὸ ρῆμα σπλαχνίζομαι σημαίνει βαθύτατη συγκίνηση, καὶ μάλιστα συγκίνηση ποὺ συγκλονίζει τὸ ἐσωτερικὸ κάποιου. Ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς συγκλονίσθηκε ἀπ' τὸ θέαμα τῆς κηδείας τοῦ νέου. Πόσο παρηγορητικὲς εἶναι οἱ λέξεις ποὺ εἶπε ὁ Χριστός· «μὴ κλαῖε» (Λουκ. 7,13). Ὁ λόγος αὐτὸς τοῦ Κυρίου ἦταν γεμάτος χάρι καὶ δύναμη. Ἡ γυναίκα ἔνιωσε μέσα της παράκληση καὶ δύναμη. Μία σπίθα ἐλπίδας ἀναψε στὴν ψυχὴ της. Ἦταν ἡ ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά της. Χαρακτηριστικὴ ἀκόμη εἶναι καὶ ἡ κίνηση ποὺ ἔκανε μετὰ τὴν ἀνάσταση τοῦ νέου. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, γιὰ νὰ δείξει πῶς εἶναι ὁ κυρίαρχος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ μὲ τρυφερότητα τὸν ἔδωσε «τῇ μητρὶ αὐτοῦ» (ὄπ. π. 7,15). Τὸ ἄγγιγμα τοῦ Κυρίου εἶναι ζωοποιό. Ὁ Θεὸς ἐκδηλώνεται, γράφει ἓνας Ἐπίσκοπος, ὡς παντοδύναμος καὶ ὡς πανάγαθος. Ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ καὶ ἐπειδὴ μπορεῖ, μὲ τὴ

δύναμή Του ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπη Του. «Ἡ θεϊκὴ δύναμη δὲν εἶναι μιὰ δύναμη αὐτὴ καθ' αὐτὴ, ἀλλὰ εἶναι δύναμη τῆς ἀγάπης· ἢ μᾶλλον ἡ ἀγάπη εἶναι δύναμη» (Ἄλ. Σμέμαν). «Ἄλλωστε ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία πρὸς τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔγινε ὁ Θεὸς ἄνθρωπος καὶ σταυρώθηκε. Ἔγινε νεκρὸς γιὰ νὰ ζήσουμε ἐμεῖς.

Τὸ ἄγγιγμα τοῦ Χριστοῦ

Στὸ βιβλίο τῆς «Φιλοκαλίας» ἀναφέρεται ἕνας λόγος κάποιου νηπτικοῦ πατρός. Λέγει, ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος ἔλθει σὲ ἐπαφὴ μαζί μας καὶ μᾶς σπρώξει, τότε θὰ αἰσθανθοῦμε τὴν ὑπαρξὴ του ἀπ' τὸ ἄγγιγμα καὶ τὸ σπρώξιμο. «Ἄς σκεφθοῦμε τί γίνεται ὅταν ἔλθουμε σὲ ἐπαφὴ μὲ τὸ Θεό. Ἀσφαλῶς θὰ αἰσθανθοῦμε τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ. Θὰ νιώσουμε τὴν εὐσπλαχνία Του. Ἡ μετάληψη τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ μᾶς δίνει αὐτὴ τὴ δύναμη. Καταλαβαίνουμε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Θεοῦ μέσα μας. Νιώθουμε τὴν ἔνωσή μας μαζί Του. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας αἰσθανόντουσαν τὴν παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα στὸ μυστήριό τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Ἐνωθῶν νὰ ἐνώνεται τὸ αἷμα τους μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ. Στὴν κοιλάδα τοῦ κλαυθμῶνος καὶ τῆς δυστυχίας ποὺ ζοῦμε, ἡ μόνη μας ἐλπίδα εἶναι ἡ ἄνευ ἀνταλλαγμάτων ἀγάπη καὶ εὐσπλαχνία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ νὰ ἐπιδιώξουμε. Νὰ δεχθοῦμε τὴν παρουσία καὶ τὸ ἄγγιγμα τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ἀποτινάξουμε ἀπὸ πάνω μας τὴν ἀπειλὴ τοῦ θανάτου καὶ νὰ ζήσουμε αἰώνια στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Πηγή: agiazoni.gr